

Дар'я Володимирівна **КАЛАШНИК**

студентка, Інститут прокуратури та кримінальної юстиції Національного юридичного університету ім. Я. Мудрого

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1401-377X>

e-mail: kalashnikdasha20@gmail.com

Анастасія Олексіївна **МОСКАЛЕНКО**

студентка, Інститут прокуратури та кримінальної юстиції Національного юридичного університету ім. Я. Мудрого

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1602-4026>

e-mail: nastya2002moskalenko@gmail.com

ЗАПОБІГАННЯ ТА ВРЕГУЛЮВАННЯ КОНФЛІКТУ ІНТЕРЕСІВ У ПУБЛІЧНІЙ СЛУЖБІ: УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

У статті проаналізовано визначення поняття «конфлікт інтересів». Сформовано системний диференційований підхід до тлумачення явища конфлікту інтересів у професійній діяльності публічних службовців. Наголошено на проблемності цього явища. Проаналізовано чинне вітчизняне законодавство, покликане регламентувати процес запобігання та врегулювання конфлікту інтересів. Досліджено зарубіжний досвід правового регулювання конфлікту інтересів, сформульовано концептуальні підходи з удосконалення запобігання та врегулювання конфлікту інтересів у публічно-правових відносинах засобами адміністративного права.

Ключові слова: корупція, конфлікт інтересів, запобігання, врегулювання

ВСТУП

Корупція є одним зі спотворень функціонування держави на засадах демократії та верховенства права, що, з одного боку, порушує встановлений порядок здійснення повноважень посадовими і службовими особами органів публічної влади, а з іншого – моральні принципи. Крім того, під впливом процесу євроінтеграції України гостро постала проблема дискредитації держави на міжнародній арені. За даними дослідження, проведеного міжнародною організацією Transparency International у 2020 р., Україна посіла 126-те місце серед 180-ти країн у світовому Індексі сприйняття корупції за 2019 р. За результатами «Всесвітнього дослідження економічних злочинів та шахрайства 2018» рівень хабарництва та корупції в українських організаціях зріс із 56 % у 2016 р. до 73 % – у 2018 р.

Зважаючи на таку ситуацію, законодавство України з питань протидії корупції динамічно розвивається, з'являються нові для вітчизняного законодавства інститути протидії корупції, які вимагають наукового осмислення. Одним з них є інститут врегулювання конфлікту інтересів на публічній службі.

МАТЕРІАЛИ ТА МЕТОДИ

Окремі аспекти поняття «конфлікт інтересів публічних службовців» загалом та корупції в органах державної влади, зокрема, були предметом дослідження багатьох науковців, серед яких: О.Ю. Бусол, В.В. Голіна, І.М. Даньшина, С.В. Дрьомова, О.М. Костенко, К. Ростовська, В.В. Сухонос, В.М. Трепак, О.Н. Ярмиш та ін. У проведених дослідженнях за окресленою темою авторами використовувалися метод аналізу, метод синтезу, порівняльно-правовий метод.

Авторам для вирішення поставлені наступні **завдання:**

- визначити поняття «конфлікт інтересів публічних службовців»;
- дослідити види конфлікту інтересів, розкрити сутність потенційного та реального конфлікту інте-

ресів публічних службовців;

- охарактеризувати приватний інтерес;
- проаналізувати порядок запобігання конфлікту інтересів публічних службовців;
- охарактеризувати заходи врегулювання конфлікту інтересів публічних службовців;
- проаналізувати зарубіжний досвід правового регулювання запобігання та врегулювання конфлікту інтересів у публічній службі.

РЕЗУЛЬТАТИ

На сьогодні у науковій доктрині відсутній єдиний підхід до визначення терміну «конфлікт інтересів». Так, Т. Бодун визначає конфлікт інтересів як конфлікт між публічно-правовими обов'язками та приватними інтересами посадової особи, у якому службовець має свої особисті інтереси, що може негативно вплинути на виконання покладених на нього обов'язків та функцій [1, с.234]. Зі свого боку Н. Янюк під конфліктом інтересів розуміє ситуацію, за якої особиста зацікавленість публічного службовця може вплинути на об'єктивність виконання ним службових повноважень, за якої існує можливість виникнення протиріччя між особистим інтересом публічного службовця й публічними, що може поставити під сумнів справедливості прийнятого рішення чи вчинення публічним службовцем інших дій [2].

Д. Гудков зазначає, що конфлікт інтересів – це колізія між державними інтересами в межах певної посади та приватними інтересами особи, яка займає дану посаду. Основними причинами виникнення конфлікту інтересів він називає порушення основних принципів публічної служби; порушення обмежень та заборон, пов'язаних із публічною службою; недобросовісне виконання службових обов'язків посадовою особою, зокрема недотримання в умовах їх виконання прав і законних інтересів громадян, організацій, суспільства та держави, недодержання діючого законодавства; неадекватне соціальне забезпечення публічних службовців

[3, с. 124].

У «Посібнику ОЕСР із питань врегулювання конфліктів інтересів на державній службі» (далі – Посібник ОЕСР) зазначається, що «конфлікт інтересів – це конфлікт між публічно-правовим обов'язком та приватними інтересами державної посадової особи. У згаданому конфлікті державна посадова особа має інтереси, котрі впливають із її положення як приватної особи і які здатні неправомірним чином вплинути на виконання цією державною посадовою особою її офіційних обов'язків або функцій».

Водночас, як зазначається в Посібнику ОЕСР, приватний інтерес не обмежується фінансовими чи матеріальними інтересами або тими інтересами, які дають службовій особі пряму особисту вигоду, зокрема неправомірну. Це означає, що конфлікт інтересів може бути пов'язаний із цілком правомірними діями службовця як приватної особи, його належністю до громадських організацій, сімейними інтересами тощо, за умови, що ці інтереси здатні з певною вірогідністю реально спричинити неналежний вплив на виконання цією службовою особою своїх службових повноважень [4].

Врегулюванню конфлікту інтересів присвячено чимало положень міжнародних актів, наприклад, відповідні приписи містяться в Конвенції ООН проти корупції від 23 жовтня 2003 р. (далі – Конвенція), Рекомендації № 10 (2000) Комітету міністрів Ради Європи державам-членам стосовно кодексу поведінки посадовців органів державної влади та місцевого самоврядування від 11 травня 2000 р. та багатьох інших. Так, відповідно до ст. 7 вищевказаної Конвенції, кожна Держава-учасниця прагне згідно з основоположними принципами свого внутрішнього права створювати, підтримувати і зміцнювати такі системи, які сприяють прозорості й запобігають виникненню конфлікту інтересів [5].

Перше легальне визначення терміну «конфлікт інтересів» у національному законодавстві з'явилося у Законі України «Про засади запобігання та протидії корупції» (втратив чинність), відповідно до якого конфлікт інтересів визначався як суперечність між особистими інтересами особи та її службовими повноваженнями, наявність якої може вплинути на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень, а також на вчинення чи невчинення дій під час виконання наданих їй службових повноважень [6].

Наразі питання у сфері запобігання та врегулювання конфлікту інтересів на державній службі регулюються Законом України «Про запобігання корупції» (далі – Закон). Відповідно до ст. 1 Закону законодавець розрізняє потенційний та реальний конфлікт інтересів [7]. Як вбачається з легального визначення, у потенційному конфлікті суперечність між приватним інтересом і службовими повноваженнями існує так само, як у реальному, різниця ж полягає в тому, що у випадку потенційного конфлікту приватний інтерес може вплинути на об'єктивність прийняття службовцем рішення чи вчинення діянь лише в майбутньому за настання певних обставин.

Серед причин виникнення конфліктів інтересів на державній службі виділяють:

1. Обмеженість ресурсів, що розподіляються між різними групами. Кожна група прагне одержати більшу кількість ресурсів (фінанси, матеріальні ресурси, ін-

формація, час).

2. Взаємозалежність завдань окремих груп публічної служби. Оскільки публічна служба є складною системою, яка складається із взаємозалежних елементів, за неадекватної роботи одного підрозділу або публічного службовця взаємозалежність завдань може стати причиною конфлікту.

3. Різні уявлення про цінності, які можуть виникати між групами, особистостями, а також між керівником і підлеглими на публічній службі.

4. Різний характер поведінки, рівень освіти та життєвий досвід;

5. Незадовільні комунікації серед публічних службовців тощо [8, с. 5].

Виходячи з чинників, які сприяють виникненню конфлікту інтересів, законодавство України повинно розвиватися у трьох напрямках. По-перше, у напрямі вдосконалення організації публічної служби з метою мінімізації невизначеності компетенції та усунення її дублювання. По-друге, шляхом встановлення вимог несумісності посад на публічній службі з певними видами діяльності. По-третє, шляхом формування механізмів урегулювання конфлікту інтересів [9, с. 102].

На сьогодні існують заходи зовнішнього та самостійного врегулювання конфлікту інтересів.

Зовнішнє врегулювання конфлікту інтересів здійснюється шляхом:

1) усунення особи від виконання завдання, вчинення дій, прийняття рішення чи участі в його прийнятті в умовах реального чи потенційного конфлікту інтересів (ст. 30 Закону);

2) застосування зовнішнього контролю за виконанням особою відповідного завдання, вчиненням нею певних дій чи прийняття рішень (ч. 1 ст. 33 Закону);

3) обмеження доступу особи до певної інформації (ст. 31 Закону);

4) перегляду обсягу службових повноважень особи (ст. 32 Закону);

5) переведення особи на іншу посаду (ч. 1 ст. 34 Закону);

6) звільнення особи.

Публічні службовці, в яких наявний реальний чи потенційний конфлікт інтересів, можуть *самостійно вжити заходів з його врегулювання* шляхом позбавлення відповідного приватного інтересу з наданням підтверджуючих це документів безпосередньому керівнику або керівнику органу, до повноважень якого належить звільнення/ініціювання звільнення з посади (ст. 29 Закону) [7]. З метою забезпечення вчасного запобігання та ефективного вирішення конфлікту інтересів кожному службовцю рекомендується періодично проводити самостійний тест (зразки тестів надано за посиланням: kirovohradska.land.gov.ua/wp-content/uploads/2018/04/Зразки.pdf), який допоможе здійснити експрес-аналіз його наявності. В обов'язковому ж порядку такий тест рекомендується проводити, зокрема, у випадках надання нового службового завдання; зміни кола повноважень; виникнення нових обставин, які можуть вплинути на об'єктивність чи неупередженість службової особи.

Вагоме значення для вітчизняної практики у сфері протидії корупції загалом і запобігання конфлікту інтересів, зокрема має опанування зарубіжного досвіду та його застосування в наших реаліях. Хоча варто погодитися з думкою Л. Головка про те, що «конфлікт

інтересів на державній службі є досить частим явищем, запобігти якому повністю навряд чи можливо» [10, с.4–5].

У більшості європейських країн конфлікт інтересів врегульовано на рівні первинного та вторинного законодавства. Загалом основні принципи та правила включені у законах про публічну або державну службу або державне управління. У деяких країнах такі принципи задекларовані навіть на рівні конституції (зобо-

в'язуючи посадових осіб служити виключно публічному інтересу). Водночас усе більша кількість країн застосовують окремі закони та інші нормативно-правові акти для регулювання конфлікту інтересів. Зокрема, йдеться про закони про конфлікт інтересів, закони про лобіювання, кодекси парламентської етики. Інколи норми про конфлікт інтересів містяться у законах про запобігання корупції (як-от в Україні) (рис. 1).

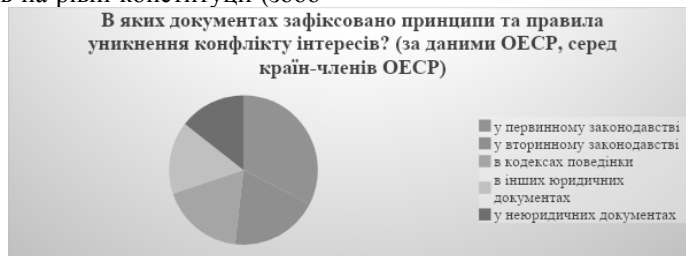

Рис. 1. Документи, в яких зафіксовано принципи та правила уникнення конфлікту інтересів

Так, у Латвії, Литві, Молдові, Сербії, Хорватії та Чехії ухвалено спеціальні закони про конфлікт інтересів. В інших країнах ця проблематика врегульовується законами про державну службу (у Польщі – це закони про заборону участі у підприємницькій діяльності осіб, які виконують публічні функції, та про публічну службу, в Австрії та Греції – кодекси публічної служби, в Ісландії – закон про публічну адміністрацію). У деяких країнах розроблені спеціальні кодекси поведінки для окремих категорій службовців на кшталт Міністерського кодексу у Великобританії [11, с.5–8, 36].

Загалом у закордонній управлінській практиці відсутній стандартний набір інструментів, спрямований на запобігання виникненню конфлікту інтересів на державній службі. Але, проаналізувавши й узагальнивши інформацію, можна окреслити основні можливі механізми, які застосовуються в різних країнах.

1. Дієвим важелем запобігання конфлікту інтересів є **декларування**. Серед об'єктів декларування виокремлюють:

1.1. Декларування особистого майна та доходів. На теренах Європи такий механізм запобігання виникненню конфліктів інтересів також не має уніфікованого застосування. Так, у Великій Британії декларації про майно подаються членами парламенту тоді, коли вартість майна складає більш ніж 59 000 фунтів. У Німеччині члени парламенту не подають декларацій про майно, але державні службовці для підтвердження відсутності боргів зобов'язані подати такі декларації перед призначенням на посаду. Німецька практика відносно декларування майна службовцями є поширеною у багатьох країнах Східної Європи. У західноєвропейських країнах державні службовці навпаки звільняються від обов'язку декларування майна. У Польщі особисті доходи декларують лише особи, які обіймають політичні посади, а також особи, які обіймають виборні посади. У Латвії обов'язок декларування особистих доходів покладається на всіх службовців.

1.2. Декларування доходів і майна членів сім'ї. Практика обов'язкового подання декларацій про доходи й майно членами сім'ї службовця є більше винятком, ніж загальним правилом, і поширена лише в деяких державах, зокрема – у Польщі (декларування майна й

доходів членів сім'ї (одного з подружжя) особи, яка обіймає політичну посаду або місцеву виборну посаду). В Угорщині члени сім'ї (одні з подружжя) особи, яка обіймає політичну посаду або посаду вищих категорій державних службовців, доходів не декларують, проте декларують майно [12, с. 266].

1.3. Декларування подарунків. Вважається, що отримання посадовою особою подарунків є першим кроком на шляху до корупції. Саме тому у низці держав Європи передбачене обов'язкове декларування подарунків особами, що обіймають політичні посади, а в деяких країнах (Латвія) – усіма публічними службовцями. У Польщі обов'язковість декларування подарунків передбачена для осіб, які обіймають політичні посади, а також місцеві виборні посади, в Угорщині – для членів парламенту, у Великій Британії, Іспанії та Німеччині – для членів уряду та осіб, які обіймають політичні посади. Члени британського парламенту зобов'язані декларувати подарунки, вартість яких перевищує 1 % від їхньої заробітної плати, члени парламенту Німеччини – якщо вартість подарунка перевищує 5 000 євро, члени французького парламенту – будь-які подарунки незалежно від їхньої вартості [13].

1.4. Декларування приватних інтересів, пов'язаних із контрактними зобов'язаннями, також є поширеним явищем у Європі – передбачене в Португалії (декларування за 3 роки, що передують призначенню на політичну посаду), Іспанії (декларування за 2 роки, що передують призначенню на політичну посаду або місцеву виборну посаду), Німеччині. У низці європейських країн приватні інтереси повинні бути задекларовані лише у випадку, якщо вони можуть вплинути на виконання службових обов'язків (Велика Британія, Італія, Латвія, Польща, Угорщина, Франція).

2. **Обмеження до суміщення службової діяльності з іншими видами діяльності** поширюється на осіб, що обіймають політичні посади (глава держави, члени парламенту, уряду), публічних службовців, суддів. Такі обмеження встановлено законодавством усіх європейських країн, зокрема й України.

3. **Обмеження на обіймання певних посад та заняття певними видами діяльності** після припинення повноважень на посаді державного службовця. Так, в Іспанії та Португалії протягом відповідно 2 та 3 років

після припинення таких повноважень, особа, що обіймала політичну посаду, не має права працювати у приватній компанії, яка пов'язана контрактними, регуляторними зв'язками або через пряме підпорядкування з органом, посаду в якому обіймала ця особа. Подібні обмеження для державних службовців встановлено й законодавством Італії, Польщі (1 рік, до того ж у разі звільнення з політичної посади, особа, що її обіймала, повинна отримати офіційну згоду на працевлаштування у приватній компанії за місцем роботи), Франції (5 років) та Великобританії (2 роки) [13].

4. **Обмеження до володіння частками у статутному капіталі** комерційних підприємств. Законодавством низки європейських держав (Великої Британії, Іспанії, Латвії, Португалії, Франції) встановлено обмеження до володіння частками у статутному капіталі комерційних підприємств, які виступають постачальниками робіт, товарів та послуг для відповідного органу влади або перебувають під його контролем чи прямим підпорядкуванням. У Польщі місцеві виборні посадові особи взагалі не можуть бути власниками часток у статутному капіталі будь-яких приватних підприємств.

Що стосується американської моделі запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, то жоден федеральний закон США, нормативний акт чи правило Палати представників не забороняють члену Палати володіти активами, які можуть суперечити чи впливати на виконання службових обов'язків. Однак у 1978 р. Конгрес прийняв Закон про етику в уряді, який передбачав щорічне розкриття інформації про фінансування всіх високопоставлених федеральних посадовців, включаючи всіх членів Палати та деяких працівників Палати [14, с.15].

Як бачимо, кожна країна обрала власні механізми впливу на запобігання та врегулювання конфлікту інтересів на публічній службі. Не є виключенням й Ук-

раїна, яка закріпила в антикорупційному механізмі найбільш популярні важелі врегулювання конфлікту інтересів (електронне декларування, заборона суміщення тощо).

ВИСНОВКИ

На підставі системного аналізу наукових досліджень, підсумовуючи вищевикладене, можна зробити наступні висновки.

Інститут конфлікту інтересів є складним та багатоаспектним феноменом у системі протидії корупції. Це не лише наявність приватного інтересу, а соціальний феномен. Соціальний характер конфлікту інтересів обумовлений низькими матеріальними ресурсами та моральними якостями, незадовільним місцем у суспільстві, відсутністю зацікавленості у роботі загалом, та зайнятій посаді, зокрема.

Невирішений конфлікт інтересів призводить до різноманітних зловживань посадовими особами своїм службовим становищем, наслідком чого стає вчинення корупційного правопорушення. З метою недопущення його вчинення введено механізм *запобігання та врегулювання конфлікту інтересів на державній службі*. Особливість процесуально-правової форми врегулювання конфлікту інтересів на публічній службі полягає у можливості його добровільного врегулювання як самою стороною конфлікту, так й іншими уповноваженими суб'єктами у примусовому порядку.

Аналізуючи міжнародну практику із запобігання та врегулювання конфлікту інтересів на державній службі, а також зважаючи на важливе значення даного механізму, вважається за необхідне приділити багато уваги до врегулювання конфлікту інтересів на законодавчому рівні шляхом прийняття спеціального закону та внесення відповідних змін до інших нормативно-правових актів.

Список використаних джерел

1. Бодун Т. Конфлікт інтересів як детермінанта реформування системи влади в Україні. *Зб. наук. пр. НАДУ* / за заг. ред. В.П. Приходька. Київ: НАДУ, 2009. 224–235 с.
2. Янюк Н. Конфлікт інтересів як причина корупції на публічній службі: правові засоби запобігання і протидії. *Головне управління Держземагентства в Донецькій області*. URL: <http://donoblzem.gov>
3. Гудков Д.В. Конфлікт інтересів та шляхи його врегулювання в національному законодавстві. *Право й суспільство*. 2014. № 1–2. С. 120–124.
4. Посібник ОЕСР із питань врегулювання конфліктів інтересів на державній службі (2003). URL: <http://www.acrc.org.ua/assets/files>
5. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 23 жовтня 2003 р. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16/print
6. Про засади запобігання і протидії корупції. Закон України № 3206–17 від 07.04.2011 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3206-17>.
7. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 р. № 1700–VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
8. Кацуба О.Ю. Конфлікт інтересів на публічній службі: поняття й сутність. *Публічне адміністрування: теорія та практика*. 2017. Вип. 1(17). 12 с.
9. Гайдук А.В. Запобігання конфлікту інтересів на публічній службі: проблеми законодавчого врегулювання. *Вісник Академії адвокатури України*. 2013. № 1(26). С. 101–107.
10. Головка Л.О. Шляхи запобігання конфлікту інтересів на державній службі: досвід Франції. *Актуальні питання реалізації нового Закону України «Про державну службу»*: зб. матеріалів Всеукраїнського форуму вчених-адміністративістів (Запоріжжя, 2016). Запоріжжя, 2016. С. 4–5.
11. Токар-Остапенко О.В. Урегулювання конфлікту інтересів на державній службі: можливості застосування європейського досвіду в Україні. URL: http://old2.niss.gov.ua/content/articles/files/Polituka_Tokar-2b850.pdf
12. Олешко О.М. Зарубіжний досвід запобігання і врегулювання конфлікту інтересів на державній службі. *Теорія та практика державного управління*. 2014. Вип. 3. С. 263–271.
13. Запобігання і протидія проявам корупції як елемент модернізації системи державної служби / Івано-Франківський

центр науки, інновацій та інформатизації. URL: [www.dbuapa.dp.ua/cpk/Lib/7_Zapobigannya ta prottydiya proyavam korup/posibnik_korypsia.pdf](http://www.dbuapa.dp.ua/cpk/Lib/7_Zapobigannya_ta_prottydiya_proyavam_korup/posibnik_korypsia.pdf).

14. Юрчишин Я., Полтавець У. Пропозиції до політики щодо конфлікту інтересів народних депутатів України, 2017 р. URL: https://parlament.org.ua/wp-content/uploads/2017/09/Propozicii_Politiki_deklaruvannya_Konfliktu-1.pdf

References

1. Bodun T. Conflict of Interest as a determinant of reforming the system of government in Ukraine (2009). URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpnadu_2009_2_25 (in Ukrainian).
2. Yaniuk N. Conflict of Interest as a cause of corruption in the public service: legal means of prevention and counteraction (2011). URL: <http://donoblzem.gov> (in Ukrainian).
3. Hudkov D. Conflict of interest and ways to resolve it in national law. *Law and society*. 2014. № 1–2. pp. 120–124. (in Ukrainian).
4. OECD Guide to Conflict of Interest in the Civil Service (2003). URL: <http://www.acrc.org.ua/assets/files> (in Ukrainian).
5. United Nations Convention Against Corruption, 31 October 2003, A/58/422, URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16/print (in Ukrainian).
6. Principles of Preventing and Combating Corruption: Law of Ukraine of April 7, 2011 No. 3206–VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3206-17> (in Ukrainian).
7. On the prevention of corruption: Law of Ukraine, 14.10.2014, No. 1700–VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text> (in Ukrainian).
8. Katsuba O.Y. Conflict of interest in the public service: concept and essence. *Public administration: theory and practice*. 2017. Issue. 1 (17). 12 p. (in Ukrainian).
9. Haiduk A. The prevention of conflict of interest in the public service: the problems of legislative regulation. *Bulletin of the Bar Academy of Ukraine*. 2013. № 1(26). С. 101–107. (in Ukrainian).
10. Holovko L. Ways to prevent conflicts of interest in the civil service: the experience of France. *Current issues of implementation of the new Law of Ukraine "On Civil Service"*: materials of the All-Ukrainian Forum of Administrative Scientists (Zaporizhzhia, 2016). Zaporizhzhia, 2016. pp. 4–5. (in Ukrainian).
11. Tokar-Ostapenko O. Settlement of conflict of interests in the civil service: possibilities of applying the European experience in Ukraine. URL: http://old2.niss.gov.ua/content/articles/files/Polituka_Tokar-2b850.pdf (in Ukrainian).
12. Oleshko O. Foreign experience in preventing and resolving conflicts of interest in the public service. *Theory and practice of public administration*. 2014. Issue 3. pp. 263–271. (in Ukrainian).
13. Prevention and counteraction to corruption as an element of modernization of the civil service. URL: [www.dbuapa.dp.ua/cpk/Lib/7_Zapobigannya ta prottydiya proyavam korup/posibnik_korypsia.pdf](http://www.dbuapa.dp.ua/cpk/Lib/7_Zapobigannya_ta_prottydiya_proyavam_korup/posibnik_korypsia.pdf) (in Ukrainian).
14. Yurchyshyn Y., Poltavets U. Proposals to the Policy on Conflict of Interests of People's Deputies of Ukraine, 2017. URL: https://parlament.org.ua/wp-content/uploads/2017/09/Propozicii_Politiki_deklaruvannya_Konfliktu-1.pdf (in Ukrainian).

Dariia KALASHNYK

student, The Prosecutor's Office and Criminal Justice Institute of Yaroslav Mudryi National Law University
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1401-377X>
e-mail: kalashnikdasha20@gmail.com

Anastasiia MOSKALENKO

student, The Prosecutor's Office and Criminal Justice Institute of Yaroslav Mudryi National Law University
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-1602-4026>
e-mail: nastya2002moskalenko@gmail.com

PREVENTION AND SETTLEMENT OF CONFLICT OF INTERESTS IN PUBLIC SERVICE: UKRAINIAN REALITIES AND FOREIGN EXPERIENCE

The paper analyzes the definition of the concept of "conflict of interests". A systematic, differentiated approach to the interpretation of the phenomenon of conflict of interests in the professional activity of public servants was formulated. The structure and types of conflict of interest are determined. Conflict of interest is defined as the presence of a private interest of a public official, which may or does affect the objectivity or impartiality of decision-making or the commission or failure to act, in the exercise of his official, representative or other public authority. The problem character of this phenomenon is noted. The analyzes of existing domestic legislation designed to regulate the process of prevention and settlement of the conflict of interest. This paper describes the phenomenon of corruption, its impact on the system of government; investigated a conflict of interest in public service as a kind of malfeasance. The paper stressed that the conflict of interest is a corruption risk in the work of the public servants. The paper noted the importance of creating an effective system to prevent corruption. Corruption is a significant problem in modern Ukraine, which significantly impedes the development of Ukraine as a democratic, legal and social state, impinges on the rule of law, and slows down the development of the economy. Therefore, effective prevention of corruption is an important task for the authorized bodies of public authority of Ukraine. The legislation includes the person's plan of action in case of the conflict of interest. A comparative analysis of foreign experience in legal regulation of conflicts of interest, conceptual approaches are formulated of prevention and settlement of the conflict of interests in public-law relations by means of administrative law are given. In order to improve mechanisms for prevention and settlement of conflict of interest on the basis of international experience suggested, certain mechanisms aimed at preventing conflicts of interest.

Keywords: corruption, conflict of interest, prevention, settlement